

KARAMSARLIĞIN UMUTLA BULUŞMASI

Daniel İspanya’da, küçük ama kendisine yetecek boyutta bir evde yaşayan bir iş adamıydı. Yaşamı boyunca hep daha iyisi için çalışmış, ailesine değer veren, iş arkadaşları tarafından başarılı, bazense biraz sessiz olarak tanımlanan; saygı duyulan bir insandı. Annesi ile babası vefat etmiş olsa dahi hâlâ hayatta olan babaannesi Adelle’ye bakıyordu. Nasıl olsa babaannesi ona küçükken çok bakmıştı, şimdi ise sıra Daniel’e gelmişti.

Bugün pazartesiydi ve pazartesi Daniel ve İspanya’da yaşamını süren daha bir sürü kişi için normal bir iş günü demektir. Küçük evinde babaannesiyile beraber yaşıyorlardı. Sabah saat 07.45’te kalktı ve ayılmak için yüzünü yıkamaya lavaboya gitti. Lavaboya doğru ilerlerken Adelle’nin ecelin yaklaştığını haber veren yavaşça nefes alıp verişlerini dinledi. Bunu duyunca yaşamının diğer birçok kesitinde olduğu gibi içi burkuldu. Musluğu açtı, yüzüne soğuk suyun ani bir darbe gibi çarpışını hissetti ve bu olumsuz duygularından arındığını başla. Sadece anlık olarak dalmıştı, değil mi? Yüzünü kuruladı, odasına üstünü giyinmeye geri gitti. Annesinin ona işe yeni başladığında aldığı takımını giydi ve saçını düzeltti. Aynadaki yansımasına baktı ve yine iç geçirdi. Annesi ve babası bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmişlerdi. Bu durum Daniel’e bir kez daha hayatta kahrolunacak bir sürü sebep olabileceğini hatırlatmıştı. Zamanında zaten yeterince derdi olduğunu düşünen Daniel bu acıyla nasıl baş edeceğini bilememiş, bir süreliğine yakınlarıyla olan iletişimini kesmişti. Hayatının aşkı olan sevgilisine yeterli vakit ayıramamış, kalbini yakıp kavuran bu acıyı soğutana kadar kalbindeki çöplükte kimseye yer olmadığını anlayıp ayrılmıştı aşkıdan. Daniel’in haberini alan ve kendisinin onun kalan tek akrabası olduğunu bilen Adelle hemen yardıma koşmuş ve Daniellerin evine yerleşmişti. Bu radikal değişiklikten sonra babaannesi gibi küçüklüğünden beri şefkatine ve özverisine hayran olduğu, sadece birkaç yılı kalmış olan Adelle ile vakit geçirdikçe üzücü kaybı kabullenmiş, en azından ölümüne kadar geçen zamanda bu çok sevdiği insana hayatının en güzel yıllarını geçirtmek için bir başka deyişle “hayata geri dönmüştü”.

Bunların hepsini aklında kendine hatırlattı ve babaannesine kahvaltı hazırlamaya koyuldu. Mutfağa girdi, doktorun tavsiye ettiği yulafı bir kaseyi doldurdu ve masaya bıraktı. Adelle’nin en sevdiği domatesli tapas’tan da bir tane masaya koymayı ihmal etmedi. Mutfaktan çıktı, ayakkabılarını giydi, anahtarını aldı ve evden çıktı. İş yerine gitmek için yürümek yetmiyordu bu nedenle toplu taşıma ile gidiyordu. Her gün aynı metroya biner, doğru durakta inip biraz daha yürürdü. Yürüdü metro istasyonuna kadar ve vardığında merdivenlerden aşağıya indi trene doğru. Bindi metroya ve kendine duracak bir köşe buldu. Yerleştikten sonra etrafındaki insanları incelemeye başladı. Biri telefonuna dalmış maç izler, öbür bir çift birbirine sevgiyle bakar, diğer yandaysa stresten tırnaklarını kemirmeye başlamış bir genç vardır. Bir anda hepsinin durumunu kendi hayatından bir anıyla eşleştirir istemeden. Birbirine bakan çifti

ayrılmış olduğu sevgiliyle, maç izleyen adamı küçükken futbolcu olmak isteyip maçları canavar gibi takip eden o içindeki çocukla, stresten tırnaklarını kemiren genci ise başarısızlık korkusundan anksiyete problemleri çeken 20 yaşındaki kendisiyle eşleştirdi. Ah küçükken bütün izlediği o maçlar, katıldığı ve daha sonrasında ise pes edip bıraktığı o kulüp!.. Şimdiki aklı olsa asla bırakmazdı ama nerde... Bırakmasaydı belki de ünlü bir futbolcu olacak, kariyerinde büyük başarılarla adım atacak ve dünyaca bilinecekti. Veya girmiş olduğu sınavda çektiği stres problemleri yüzünden hata yapmasaydı şu an istediği üniversiteye gitmiş ve tıp okumayı bitirmiş halde bir doktor olarak çalışıyor olacaktı. Ancak bunların ikisi de gerçek değildi ve kendisi ofiste çalışan bir sekreterden fazlası değildi. İşinde başarılı mıydı, evet ama hayatında yaptığı hataları ve yüzleştiği pişmanlıkları ona hatırlatıp duran, geçimini sağlayan bir meslekti sadece bu. Hayatı sanki ona karşı oynuyor ve Daniel ise savunma yapmaya çalışıp sürekli gol yiyordu. İşte tam olarak da bu yüzden tutunabileceği başka bir şey olmadığını sanıp yaşamını ancak babaannesinin kalan son yıllarını keyifle geçirmesini sağlamaya adanmıştı.

İnmesi gereken durak anons edilince bir kez daha dalıp gittiğini anladı. İşte, kendine çekidüzen verip aklını yapacağı görevlere odaklaması lazımdı. Ancak bugün bu pek de mümkün olmayacak gibi gözüküyordu. Metrodan indikten sonra iş yerine kadar yürüdü ve vardığında kapıdan içeri girdi. Günaydın diyenleri selamladı ve kendi masasına geçti. Bilgisayarı açtı, telefonundaki rahatsız etme modunu kapadı ve cevaplaması gereken e-postaları birer birer cevaplamaya başladı. Aradan yaklaşık olarak 4 saat geçtikten sonra içeriye kalabalık bir grup girdi. Şirket sahipleriyle görüşmek isteyen patronun eskiden birlikte çalışmış olduğu insanlardan biri, Manuel aralarında yönetici olarak duruyordu. Manuel, Daniel'in eski çocukluk arkadaşlarından biriydi ama zaman ilerledikçe araları açılmıştı ve artık görüşmüyorlardı. Daniel'i görünce yanına gitti ve kısaca sohbet ettikten sonra patron ile görüşüp görüşemeyeceğini sordu. O sırada Manuel ile geçirdikleri güzel anılar aklına gelen Daniel ise cevap vermeden öylece boşluğa bakıyordu. Manuel bir kez daha adını seslenince hemen patronu telefonundan aradı ve müsait olup olmadığını sordu. Müsaitti. Bunu hemen Manuel'e haber verdi ve patronunun odasının hangi katta olduğunu tarif etti. Manuel ve çalışanlarından oluşan grup oradan ayrıldığı an hala kahvaltı yapmamış olduğunun farkına vardı. Şimdiye kadar Adelle'e kahvaltı hazırlamış olsa bile kendisinin de etmesi gerektiği aklından çıkmıştı. Kendini bir şekilde işine vermiş ve diğer her türlü şeyden soyutlamıştı. Son sıralarda bunu yapmakta zorlandığını sezmişti. Sürekli dalıyor, ayıldığında ise kendini geçmişte yaptıklarında veya yapamadıklarında takılı kalmış halde buluyor ve hemen sonrasında hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu. Bu işte bir sorun vardı ama Daniel bunu kabul etmek istemiyordu. O inzivaya çekilmiş olduğu günlere geri dönmek istemiyordu. Bu nedenle bu anlık üzüntü girdaplarına gire çıka yaşamayı, doğru olmayan bir şeylerin gittikçe ilerlediği gerçeğini kabul etmeye yeğliyordu. Hem zaten

bir tane amacı vardı hayatta kafasına koyduğu: babaannesini mutlu etmek. Bunu yapabilmenin onun anladığı üzere tek yoluysa çalışmak, para kazanmak ve bakımını sağlamak Adelle'nin. Kimse anlamıyordu gerçi onu. Daniel sürekli arkasından onun için edişlenen insan istemiyordu ancak bazı iş arkadaşları, ki özellikle yakın arkadaşı olan Dolores, maydanoz olmadan duramıyorlardı. Niye bir türlü rahat bırakamıyorlardı ki Daniel'i? Herkes kendi işiyle ilgilensin, diye düşünürdü Daniel.

Saat 17.00'ye gelmek üzereydi. İş arkadaşlarından onun yememiş olduğunu fark edenler onu uyarmaya başlamışlardı. Daniel daha fazla dertle uğraşmak istemeden sadece işini bitirip eve gitmek ve bugünlük görevini de bitirmiş olmak istiyordu. Arzu ettiği iki şey vardı: Amaca yönelik çalışmak ve daha az hüzün. Bu kadar. Hüznün nedeninin ise kendisinin her diğer insan gibi bazen fazla taktığını düşünüyordu kendi keşkelerine ama bundan ötesi olabilir miydi? Bu düşünceyi bir kenara itip çalışmaya devam etti. Ne kadar da çok e-posta birikmişti. Özellikle bir tanesi için bir fiyat tablosu hazırlaması lazımdı ama yorulmuştu. Gözleri yavaş yavaş kapanmaya ve kendisinin halsiz hissetmeye başlamıştı. En sonunda yemek yemenin en iyi fikir olduğuna karar verip dışarıdaki bir kafeden atıştırmalık almak üzere ayağa kalktı. Daniel'in ayağa kalkmasıyla yere serilmesi bir oldu. Bayılmıştı.

Kendisini bir yatakta kıvrılırken buldu. Tansiyonu düşmüştü ve iş yerinden birkaç kişi beraber onu hastaneye getirmişlerdi. Bir an Adelle aklına geldi ve ona haber verip vermediklerini sordu. Dolores, endişelenmesin diye haber vermediklerini söyledi. Saate baktı, saatin 20.04 olduğunu gördü ve hemen ayaklandı. Artık eve gitmesi gerektiğini düşünüp yataktan çıkmak istedi ancak Dolores ve Pablo ona engel oldu. Henüz gidebilecek halde değildi, dinlenmesi gerekiyordu çünkü dün gecedan beri ağzına bir lokma girmemişti. Daniel istesin veya istemesin, Dolores onun yardıma ihtiyacı olduğunu zaten uzun bir süredir söylemeyi düşünüyordu. Sadece bunu ona söylemek için doğru zamanı bulamamıştı. Şimdi ise vakit gelmişti ve bütün bu kırgın hayat deneyiminin onu fazlasıyla etkilediğiyle ilgili bir uzmana danışması gerektiğini ona söyleyecekti. Daniel'in dinlenmesi için arkadaşları odadan ayrıldılar, Dolores hariç. İçeri hemşire girdi ve Daniel'e yemeğini bırakıp çıktı. Dolores sonunda yalnız kaldıkları için memnundu çünkü bu ulu orta söylenecek bir şey değildi ona kalırsa. Daniel'in yemeğini yemeye başladığı sıra Dolores de söze başladı. Ona son bir aydır Daniel'in kendisinde gözlemediği bıkkınlığı ve keyifsizliği açıkladı. Daniel katılmadığını dile getiremedi çünkü bu konu hakkında ne dese yalan olurdu, Dolores sonuna kadar haklıydı. Dolores konuşmasının bir uzmana danışmasıyla ilgili olduğu kısmına geldiğinde Daniel gerilmişti. Böylesine bir geçmişi daha öncesinde Dolores dışında kimse ile paylaşmamıştı ve kendisini hazır hissetmiyordu. Ancak kendisinde sevgili arkadaşı Dolores'e itiraz edecek iradeyi bulamadı ve şimdiden onun için ayarlamış olduğu doktor randevusuna gitmeyi kabul etti.

Eve geri döndüğünde saat 21.00 olmuştu ve kapıda onu sabırsızlıkla bekleyen Adelle karşılaşmıştı. Ona durumu açıkladığında, Adelle; Daneil'in koca yetişkin olmasına rağmen neyin kendisi için daha iyi olacağını düşünemeyip yemek yemediği için ona biraz kızmış ama kıyamamıştı. Daniel bir psikoloğa gideceğini söylediğinde ise Adelle pek şaşırmamış ve onun için sevinmişti. Daniel açıkçası çok bir şeyin değişmesini beklemiyordu ama kim bilir belki bir mucize olur da bu seanslar kendi hayatına renk katmasında ona yardımcı olur.

2. Bölüm

Bir sonraki hafta Salı günü gelmiş çatmıştı ve işten sonra kliniğe gidecekti Dolores ile beraber. Gün içinde doğru vakitte yemek yiyip işlerini erkenden bitirdi ve Dolores'le saat 16.00'da ofisten çıktılar. Zaten klinik yakın olduğundan yürüyerek gittiler. İçeri girdiler, lobide beklediler Daniel'in adı okununcaya kadar. Daniel zaman yaklaştıkça olayı daha da abartmaya ve stress yapmaya başladı. Hâlbuki yapacağı tek şey psikolog ile küçük bir tanışma sohbeti yapmak ama daha ilk defa böyle bir şey yapıyordu. Neyse ki 2 dk sonra adı okundu ve psikoloğun odasının kapısını tıklattı. İçeriden "Gel." Diye bir ses duydu ve içeri girdi. Psikolog kendisinden birkaç yaş daha büyük, sempatik bir insana benziyordu. Adı Marisol'du. Daniel'e nasıl olduğunu ve buraya neden geldiğini sordu. Daniel yüzeysel bir cevap verse bile gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Sanki içinde patlamayı bekleyen bir su balonu vardı. Kendini tutmasa gözlerinden yaşlar akmaya başlayacak ve psikolog da ne olduğuna şaşıracaktı o yüzden Daniel olabildiğince sakin kalmaya çalıştı. Doktor ona kişisel hayatıyla ilgili evli misin, akraba olarak kimlerin var gibisinden sorular sordu. Anladığı kadarıyla doktor arada Daniel'i rahatlatmak için kendi hayatından da bilgiler ekliyordu. Bu sayede Daniel doktorun iki çocuğu olduğunu ancak eşiyle boşanmış olduklarını öğrenmişti. Konuşma yaklaşık 15 dk boyunca bu şekilde devam etti. Daniel sona yaklaştıklarını hissetmişti ve kendine şaşırmıştı hâlâ ağlamamış olduğu için. Doktor kendisine Türk bir şairin "Gölgem" adlı şiirini gösterdi. Şiir şu şekildeydi:

Gölgem

Bıktım usandım sürüklemekle onu,
Senelerdir, ayaklarımın ucunda;
Bu dünyada biraz da yaşayalım,
O tek başına,
Ben tek başıma.

Daniel okudu ve Marisol ona bu şiir hakkında düşündüklerini, kendi hayatında neyi yansıttığını haftayaki seansları için bulmasını istedi. Bunu söylediği sırada Daniel şiiri düşünmekle meşguldü. Ne kadar manalı, özellikle de kendisi için dokunaklı bir şiirdi. Yine gözleri dolmaya başlamıştı ki Marisol'a teşekkür etti ve odadan çıktı. Çıktığında bu terapi seanslarının hayatına farklı bir açıyla bakmasını sağlayabileceğine dair içinde güzel bir his vardı. Lobiye geri döndü ve Dolores'e nasıl geçtiğini anlattı. Klinikten çıktıktan sonra bir kafeye oturup kahve içmeye karar verdiler. Yakınlardaki bilindik bir yere girdiler, kahvelerini söylediler ve bir masa bulup oturdular. Yoldayken verdiği psikologla görüşme tavsiyesi için Dolores'e bir kez daha teşekkür etti ve evlerine gitmek üzere La Mancha sokağında ayrıldılar. Daniel evine giderken yolda yaptıklarını gözden geçirdi. Kendinde bu terapistte gitme cesaretini bulduğu için kendinden gurur duydu. Eve geldi, dinlendi. Yemek vakti gelince beraber yemek yediler. Daniel her nedense bir yorulmuştu bu nedenle yatağa gitti ve yattı. Daniel yaşamında büyük bir adım atmıştı ve artık farklı bir hayatı olacaktı.

SON